

Cartea lui Daniel - Numărul patruzeci și trei

Dezvăluirea simbolismului urâciunii pustiirii în profeția biblică

Jeff Pippenger

2024-01-07

Identificarea făcută de Pavel a Romei păgâne ca puterea care a stăvilit papalitatea până la ridicarea ei la putere în anul 538 a devenit mărturia pe care William Miller a recunoscut-o ca stabilind „necurmatul” din cartea lui Daniel drept reprezentând păgânismul. Cadrul hermeneutic al lui William Miller se întemeiează pe cele două puteri pustiitoare: mai întâi păgânismul, apoi papalismul. Cea mai importantă descoperire a lui Miller în sprijinul aceluia cadru a fost mărturia lui Pavel din 2 Tesaloniceni, capitolul doi, unde Pavel identifică faptul că piedica pusă papalității de Roma păgână avea să fie înlăturată, pentru ca „omul păcatului” să fie așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

În cartea lui Daniel, simbolul „necurmatului”, care reprezintă păgânismul, este urmat întotdeauna de un simbol al papalității, fie că acesta este reprezentat ca „neleguirea pustiirii”, fie ca „urâciunea pustiirii”. Totuși, în avertizarea lui Hristos adresată creștinilor cu privire la asediul și distrugerea Ierusalimului, care au avut loc pe parcursul celor trei ani și jumătate, între anii 66 și 70 d.Hr., Hristos a făcut trimitere la „urâciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel”, ca semn pentru creștinii care se aflau în Ierusalim să fugă de îndată. Istoria atestă că semnul nu a fost simbolul Romei papale, ci al Romei păgâne. Semnul trebuia să fie recunoscut de cei credincioși, dacă aveau să evite asediul și distrugerea. Este „urâciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel”, un simbol al Romei păgâne sau al Romei papale?

Așadar, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt (cine citește, să înțeleagă:). Atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă în munți. Cel ce va fi pe acoperișul casei să nu coboare ca să ia ceva din casa lui. Nici cel ce va fi pe câmp să nu se întoarcă înapoi ca să-și ia hainele. Și vai de cele însărcinate și de cele care vor alăpta în acele zile! Rugați-vă însă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în ziua de Sabat: căci atunci va fi o mare strâmtorare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi vreodată. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, n-ar scăpa nicio făptură; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate. Matei 24:15-22.

Sora White comentează asupra felului în care acest avertisment s-a împlinit în istoria distrugerii Ierusalimului între anii 66 și 70 d.Hr. și identifică steagul, sau stindardul armatei romane, drept semnul pentru creștinii care se mai aflau în Ierusalim că trebuiau să fugă. Așadar, „urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel”, a fost Roma păgână sau a fost Roma papală, pe care și-a bazat Miller cadrul?

William Miller a fost călăuzit să înțeleagă ambele manifestări ale Romei (păgână, urmată de cea papală), dar a fost constrâns de istoria în care trăia să trateze ambele împărății drept o singură împărăție. Și, desigur, ele sunt o singură împărăție, dar reprezintă, de asemenea, două împărății succesive. Constrâns de istoria profetică a anului 1798, Miller a trebuit să se refere la Roma în

primul rând ca la o singură împărăție. În 1798, Miller credea că A Doua Venire a lui Hristos urma să aibă loc peste aproximativ douăzeci și cinci de ani. Știa foarte bine că Roma papală primise în 1798 o rană de moarte. Pentru Miller, nu mai existau alte împărății pământești care să urmeze Romei papale, căci Hristos era pe punctul de a Se întoarce.

În contextul istoric în care se afla Miller, el a înțeles că statuia din capitolul al doilea al cărții lui Daniel reprezenta patru împărății pământești, căci aceasta a fost ceea ce a mărturisit Daniel.

Și a patra împărăție va fi tare ca fierul; întrucât fierul sfărâmă și supune totul; și, precum fierul care pe toate acestea le sfărâmă, ea va sfărâma și va zdrobi. Iar fiindcă ai văzut picioarele și degetele picioarelor, parte din lut de olar și parte din fier, împărăția va fi împărțită; totuși se va afla în ea din tăria fierului, întrucât ai văzut fierul amestecat cu lut noroios. Daniel 2:40, 41.

Miller a înțeles că existau doar patru împărății, iar a patra și ultima împărăție era Roma, despre care știa din istorie că era Roma păgână, urmată de Roma papală. Pentru Miller, a patra împărăție, în acord cu cuvântul lui Daniel, era „împărțită”; însă pentru el, această împărțire nu reprezenta decât o distincție între aspectele literale și spirituale ale împărăției Romei. El avea dreptate, însă înțelegerea sa era limitată.

Miller nu a văzut că împărțirea dintre Roma păgână și Roma papală se baza pe împărțirea pe care Pavel a fost chemat s-o identifice. Pavel (și Ioan Botezătorul) a arătat că, în perioada crucii, ceea ce era literal urma să treacă în spiritual. Fără acea înțelegere, Miller a fost constrâns să accepte că Roma era, în esență, o singură împărăție care avea două faze. Și, desigur, avea dreptate (dar în mod limitat). El nu a putut vedea că Roma spirituală era reprezentată de Babilonul literal, căci Roma spirituală (papalitatea) este, de asemenea, Babilonul spiritual.

Babilonul literal, ca întâia dintre cele patru împărății din Daniel, capitolul doi, avea să prefigureze a patra împărăție, căci cea dintâi o prefigurează întotdeauna pe cea din urmă. Roma păgână fusese prefigurată de Babilon, dar atât Roma păgână, cât și Babilonul prefigurau Roma spirituală (papalitatea). Prin urmare, papalitatea era a cincea împărăție și era reprezentată de Babilon. Acesta este un motiv de bază pentru care Sora White compară robia Israelului literal în Babilon, timp de șaptezeci de ani, cu robia Israelului spiritual în Babilonul spiritual, timp de o mie două sute șaiszeci de ani.

„Biserica lui Dumnezeu de pe pământ a fost, în adevăr, în robie pe parcursul acestei îndelungate perioade de persecuție necruțătoare, întocmai cum au fost copiii lui Israel ținută în robie în Babilon în vremea exilului.” Profeți și regi, 714.

Prin urmare, Miller nu avea nicio problemă să trateze ca interschimbabile împlinirile profetice care identificau mai specific Roma păgână și pe cele care priveau Roma papală. Vom oferi exemple pe parcurs, dar, dacă înțelegem că Miller privea Roma păgână și Roma papală ca o singură împărăție, putem înțelege de ce Miller nu ar fi avut nicio problemă ca Isus să facă trimitere la „urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel”, ca o împlinire referitoare la Roma păgână, în timp ce continua să înțeleagă expresia „urâciunea pustiirii” din cartea lui Daniel ca simbol al Romei papale. Miller nu putea vedea cele trei puteri pustiitoare și, din acest motiv, cadrul său profetic era

limitat, deși corect.

Dar cum să înțelegem discrepanța legată de împlinirea istorică din anul 66 d.Hr., când Roma păgână și-a așezat stindardele în incinta sacră a templului, ca împlinire a profeției lui Hristos? Este „urâciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel”, un simbol al Romei păgâne sau al Romei papale? Răspunsul la această dilemă este relativ simplu atunci când recunoaștem existența a trei puteri pustiitoare, în loc de două. Ar trebui să începem cu comentariul Sorei White referitor la împlinirea profeției lui Hristos despre distrugerea Ierusalimului.

Răstignirea lui Hristos de către iudei a atras după sine distrugerea Ierusalimului. Sângele vărsat pe Calvar a fost greutatea care i-a cufundat în pierzare pentru lumea aceasta și pentru cea viitoare. Așa va fi în marea zi de pe urmă, când judecata va cădea asupra celor ce resping harul lui Dumnezeu. Hristos, piatra lor de poticnire, li Se va arăta atunci ca un munte al răzbunării. Slava Feței Sale, care pentru cei dreți este viață, va fi pentru cei răi un foc mistuitor. Din pricina iubirii respinse, a harului disprețuit, păcătosul va fi nimic.

„Prin multe pilde și avertizări repetate, Isus a arătat care avea să fie rezultatul pentru iudei al respingerii Fiului lui Dumnezeu. Prin aceste cuvinte, El Se adresa tuturor, din toate veacurile, care refuză să-L primească drept Răscumpărătorul lor. Fiecare avertizare li se adresează. Templul pângărit, fiul neascultător, vierii necredincioși, zidarii disprețuitori își au corespondentul în experiența fiecărui păcătos. Dacă nu se pocăiește, osânda pe care acestea au prefigurat-o va fi a lui.” Hristos, Lumina lumii, 600.

Când Pavel a identificat tranziția de la sensul literal la cel spiritual, el a afirmat că aceasta a avut loc în perioada crucii și trebuie remarcat faptul că distrugerea Ierusalimului este direct asociată cu crucea. Distrugerea Ierusalimului literal, care a fost mai întâi săvârșită de Babilonul literal, a fost săvârșită pentru ultima dată de Roma literală, căci Isus reprezintă întotdeauna sfârșitul împreună cu începutul. Călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, care a început cu puterea păgână a Babilonului, s-a încheiat cu puterea păgână a Romei.

Călcarea în picioare spirituală a Ierusalimului spiritual a fost înfăptuită de Roma papală, iar ambele perioade ale acestei călcări în picioare (literală și spirituală) tipifică călcarea în picioare a poporului lui Dumnezeu de către a treia putere pustiitoare, care, în ceea ce privește Roma, este numită Roma modernă.

Există trei puteri pustiitoare, iar fiecare persecută poporul lui Dumnezeu: balaurul păgânismului, urmat de fiara din mare a catolicismului, care este urmată la rândul ei de fiara din pământ a Statelor Unite (falsul profet). Păgânismul a fost reprezentat de diverse puteri păgâne care au călcat în picioare Israelul literal. Apoi papalitatea a călcat în picioare Israelul spiritual timp de o mie două sute șazeci de ani, din 538 până în 1798. Tripla unire a balaurului, fiarei și falsului profet este Roma modernă și, la rândul ei, calcă în picioare poporul lui Dumnezeu în „ceasul” crizei legii duminicale. Cele trei puteri pustiitoare ale balaurului, fiarei și falsului profet sunt de asemenea reprezentate ca Roma păgână, Roma papală și Roma modernă.

Potrivit Apocalipsei 17, păgânismul este reprezentat de primii patru împărați; al cincilea este papalitatea, iar al șaselea, al șaptelea și al optulea constituie tripla uniune a Romei moderne.

Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt încă n-a venit; și când va veni, trebuie să rămână pentru puțină vreme. Iar fiara care era și nu este, ea însăși este a opta, și este din cei șapte, și merge la pierzare. Apocalipsa 17:10, 11.

Din perspectiva capitolului al doilea din Daniel, păgânismul cuprinde toate cele patru împărății, de la Babilonul literal până la Roma literală. Babilonul spiritual este papalitatea (capul de aur), iar tripla unire a dragonului, fiarei și profetului mincinos (Roma modernă) este reprezentată de tripla unire a Medo-Persiei spirituale, a Greciei spirituale și a Romei spirituale (a cărei rană de moarte este vindecată).

Când Isus s-a referit la „urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel”, El identifica un „semn” specific pe care creștinii trebuie să-l recunoască în fiecare dintre cele trei Rome. Roma păgână, Roma papală și Roma modernă persecută poporul lui Dumnezeu. Acea persecuție este reprezentată profetic drept călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii. Isus a dat un avertisment privind apropierea acelei persecuții pentru fiecare dintre cele trei perioade de persecuție. Când „semnul” autorității Romei a fost așezat în sanctuar, sosise vremea de a fugi din Ierusalim. Isus nu a folosit expresia lui Daniel, „urâciunea pustiirii”, ca simbol al unei puteri pământești, ci ca simbol al semnului pe care creștinii trebuiau să-l recunoască.

Isus le-a declarat ucenicilor care ascultau judecățile care aveau să se abată asupra Israelului apostat și, mai ales, răzbunarea retributivă ce avea să vină asupra lor pentru respingerea și răstignirea lui Mesia. Semne neechivoce aveau să preceadă punctul culminant înfricoșător. Ceasul temut avea să vină pe neașteptate și cu repeziciune. Iar Mântuitorul și-a avertizat urmașii: „Când veți vedea deci urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt, (cine citește, să înțeleagă:) atunci cei ce sunt în Iudeea să fugă la munți.” Matei 24:15, 16; Luca 21:20, 21. Când stindardele idolatre ale romanilor aveau să fie înălțate în perimetrul sfânt, care se întindea câteva stadii în afara zidurilor cetății, atunci urmașii lui Hristos trebuiau să-și găsească scăparea în fugă. Când avea să fie văzut semnul de avertizare, cei ce voiau să scape nu trebuiau să întârzie deloc. În toată țara Iudeei, precum și în Ierusalimul însuși, semnalul de fugă trebuia urmat îndată. Cel care se întâmpla să fie pe acoperișul casei nu trebuia să coboare în casă nici măcar pentru a-și salva cele mai de preț comori. Cei care lucrau pe câmp sau în vii nu trebuiau să-și ia timp să se întoarcă după haina de deasupra, lăsată deoparte cât se osteneau în arșița zilei. Nu trebuiau să șovăie nici o clipă, ca nu cumva să fie cuprinși în nimicirea generală. Marea Luptă, 25.

În pasajul respectiv, Sora White identifică „urâciunea pustiirii” ca un „semn inconfundabil”, care era reprezentat de „stindardele idolatre ale romanilor”, pe care le-au înălțat în incinta sfântă a sanctuarului. Isus nu folosea „urâciunea pustiirii” pentru a reprezenta nici puterea Romei păgâne, nici pe cea a Romei papale, ci ca un „semn”. Când „semnul” a fost așezat în incinta sfântă a templului, creștinii trebuiau să fugă din Ierusalim, „ca nu cumva să fie prinși în nimicirea generală”. Sora White merge mai departe, mai târziu în același pasaj, și identifică faptul că profeția lui Hristos care indica distrugerea a avut mai mult decât o singură împlinire.

Profeția Mântuitorului cu privire la cercetarea cu judecăți asupra Ierusalimului urmează să aibă o altă împlinire, iar acea teribilă pustiire n-a fost decât o palidă umbră a ei. În soarta cetății

alese putem vedea osânda unei lumi care a respins îndurarea lui Dumnezeu și a călcat în picioare Legea Sa. Întunecate sunt cronicile mizeriei omenești de care pământul a fost martor de-a lungul îndelungatelor sale veacuri de fărâdelege. Inima se îmbolnăvește, iar mintea slăbește în contemplare. Grozave au fost urmările respingerii autorității Cerului. Dar o scenă și mai întunecată este înfățișată în descoperirile viitorului. Însemnările trecutului — lunga procesiune a tulburărilor, conflictelor și revoluțiilor, «bătălia războinicului ... cu zgomot învâlmășit și veșminte tăvălite în sânge» (Isaia 9:5) — ce sunt ele, în contrast cu grozăviile acelei zile când Duhul reținător al lui Dumnezeu va fi pe deplin retras de la cei răi, ca să nu mai țină în frâu izbucnirea pasiunii omenești și a mâniei satanice! Lumea va vedea atunci, ca niciodată mai înainte, urmările domniei lui Satana.

Dar în ziua aceea, ca în vremea distrugerii Ierusalimului, poporul lui Dumnezeu va fi izbăvit, toți câți vor fi găsiți scriși între cei vii. Isaia 4:3. Hristos a declarat că va veni a doua oară ca să-Și adune la Sine pe cei credincioși ai Săi: "Atunci toate semințiile pământului se vor jeli și-L vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă. Și El Își va trimite îngerii cu un sunet puternic de trâmbiță, și ei vor aduna pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerului până la cealaltă." Matei 24:30, 31. Atunci cei ce nu ascultă de evanghelie vor fi mistuiți de suflarea gurii Sale și vor fi nimiciți de strălucirea venirii Sale. 2 Tesaloniceni 2:8. Asemenea Israelului de odinioară, cei răi se nimicesc pe ei înșiși; cad prin nelegiuirea lor. Printr-o viață de păcat, s-au plasat într-o asemenea nepotrivire față de Dumnezeu, iar firea lor a ajuns atât de degradată de rău, încât manifestarea slavei Sale le este un foc mistuitor.

Să ia aminte oamenii, ca nu cumva să neglijeze lecția cuprinsă în cuvintele lui Hristos. După cum i-a avertizat pe ucenicii săi cu privire la nimicirea Ierusalimului, dându-le un semn al pieirii ce se apropia, pentru ca ei să-și poată face scăparea; tot astfel a avertizat lumea cu privire la ziua distrugerii finale și le-a dat semnele apropierei ei, pentru ca toți cei ce voiesc să fugă de mânia ce are să vină. Isus declară: «Vor fi semne în soare, în lună și în stele; și pe pământ, strâmtorare printre neamuri.» Luca 21:25; Matei 24:29; Marcu 13:24-26; Apocalipsa 6:12-17. Cei ce văd aceste semne prevestitoare ale venirii lui trebuie să «știe că este aproape, chiar la uși». Matei 24:33. «Vegheați, dar», sunt cuvintele lui de avertizare. Marcu 13:35. Cei ce iau aminte la avertizare nu vor fi lăsați în întuneric, ca ziua aceea să-i surprindă pe neașteptate. Dar pentru cei ce nu vor veghea, «ziua Domnului vine ca un hoț noaptea». 1 Tesaloniceni 5:2-5. Marea controversă, 36, 37.

Când sora White a scris aceste cuvinte, distrugerea Ierusalimului mai avea încă o împlinire viitoare. Judecata retributivă care este adusă asupra Romei moderne (dragonul, fiara și proorocul mincinos), la sfârșitul lumii, reprezintă căderea finală a Babilonului spiritual, dar Babilonul spiritual (papalitatea) a căzut deja o dată în 1798. Distrugerea Ierusalimului reprezintă judecata retributivă a lui Dumnezeu asupra unei biserici apostate.

Distrugerea Ierusalimului, în cei trei ani și jumătate dintre anii 66 d.Hr. și 70 d.Hr., prefigurează distrugerea pe care judecata retributivă a lui Dumnezeu, la sfârșitul lumii, o va aduce asupra Romei moderne (balaurul, fiara și proorocul mincinos). Asediul și distrugerea Ierusalimului, care au fost împlinite de către păgânism din anul 66 d.Hr. până în 70 d.Hr., au durat exact trei ani și jumătate.

Asediul și distrugerea Ierusalimului spiritual, înfăptuite de papalism, au durat trei ani și jumătate profetici, din 538 până în 1798. Acele două ilustrații tipifică asediul și distrugerea Ierusalimului în „ceasul” crizei legii duminicale care este provocată de Roma modernă. Ultima dintre cele trei distrugerii ale Ierusalimului este inversată, așa cum arată cartea lui Daniel.

Cartea lui Daniel începe cu Babilonul cucerind și distrugând Ierusalimul și se încheie cu distrugerea Babilonului și victoria Ierusalimului. În fiecare dintre cele trei bătălii, a fost dat un semn creștinilor care i-a înștiințat să fugă de războiul ce avea să vină. În anul 66 d.Hr., semnul a fost atunci când oștirile Romei păgâne și-au așezat stindardele (steagurile lor de luptă) pe pământul sacru al sanctuarului. În anul 538, semnul a fost când „omul păcatului” a fost descoperit, șezând în templul lui Dumnezeu (Biserica creștină), dându-se drept Dumnezeu, când a promulgat o lege duminicală la Conciliul de la Orléans în acel an. Impunerea păzirii duminicii este ceea ce papalitatea identifică drept dovada autorității sale asupra lumii creștine, căci ea susține (în mod corect) că nu există temei pentru închinarea de duminică în Cuvântul lui Dumnezeu, iar faptul că ea a instituit duminica drept zi de închinare în creștinism este dovada că autoritatea tradițiilor și obiceiurilor sale păgâne se află deasupra Bibliei.

În anul 538, creștinii trebuiau să se despartă de Biserica Romei, nu doar pentru că aceasta nu era cu adevărat o biserică creștină, ci și pentru că semnul autorității papale fusese așezat în locurile sfinte ale Bisericii lui Dumnezeu. Sora White identifică procesul de separare din acea istorie ca marcând începutul perioadei în care Biserica lui Dumnezeu a fugit în pustie timp de o mie două sute șaiszeci de ani.

Dar nu există nicio unire între prințul luminii și prințul întunericului și nu poate exista nicio unire între adepții lor. Când creștinii au consimțit să se unească cu cei care erau doar pe jumătate convertiți de la păgânism, au pășit pe o cale care îi ducea tot mai departe de adevăr. Satana a jubilat că reușise să înșele un număr atât de mare dintre urmașii lui Hristos. Apoi și-a exercitat și mai deplin puterea asupra acestora și i-a insuflat să-i prigonească pe cei care au rămas credincioși lui Dumnezeu. Nimeni nu a înțeles atât de bine cum să se opună adevăratei credințe creștine precum aceia care fuseseră cândva apărătorii ei; iar acești creștini apostatați, unindu-se cu tovarășii lor pe jumătate păgâni, și-au îndreptat lupta împotriva elementelor cele mai esențiale ale doctrinelor lui Hristos.

A fost nevoie de o luptă disperată pentru ca aceia care aveau să fie credincioși să stea neclintiți împotriva înșelăciunilor și urâciunilor care erau deghizate în veșminte sacerdotale și introduse în biserică. Biblia nu era acceptată drept normă a credinței. Doctrina libertății religioase era socotită erezie, iar apărătorii ei erau urâți și proscriși.

După un conflict îndelungat și sever, puținii credincioși au hotărât să rupă orice legătură cu biserica apostată, dacă ea încă refuza să se elibereze de neadevăr și idolatrie. Ei au văzut că despărțirea era o necesitate absolută, dacă aveau să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu cutezau să tolereze erori fatale propriilor lor suflete și să dea un exemplu care ar primejdi credința copiilor lor și a copiilor copiilor lor. Pentru a asigura pacea și unitatea, erau gata să facă orice concesie compatibilă cu credincioșia față de Dumnezeu; dar simțeau că până și pacea ar fi prea scump cumpărată cu prețul sacrificării principiului. Dacă unitatea putea fi

asigurată numai prin compromiterea adevărului și a dreptății, atunci să fie dezbinare, ba chiar război. Controversa cea mare, 45.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.

Veșnicia se întinde înaintea noastră. Cortina este pe punctul de a fi ridicată. Noi, cei ce ocupăm această poziție solemnă și responsabilă, ce facem, la ce ne gândim, de ajungem să ne agățăm de iubirea noastră egoistă de tihnă, în timp ce suflete se pierd în jurul nostru? Au devenit inimile noastre cu totul împietrite? Nu putem simți sau înțelege că avem o lucrare de îndeplinit pentru mântuirea altora? Fraților, sunteți dintre aceia care, având ochi, nu văd și, având urechi, nu aud? În zadar v-a dat Dumnezeu cunoașterea voii Sale? În zadar v-a trimis El avertizare după avertizare? Credeți declarațiile adevărului veșnic privitoare la ceea ce este pe cale să vină asupra pământului, credeți că judecățile lui Dumnezeu atârnă asupra oamenilor, și puteți totuși să stați în tihnă, indolenți, nepăsători, iubitori de plăceri?

Acum nu este timpul ca poporul lui Dumnezeu să-și îndrepte afecțiunile sau să-și adune comori în lume. Nu este departe timpul când, asemenea întâilor ucenici, vom fi constrânși să căutăm un adăpost în locuri pustii și singuratice. Așa cum asediul Ierusalimului de către oștirile romane a fost semnalul de fugă pentru creștinii din Iudeea, tot astfel exercitarea puterii de către națiunea noastră, prin decretul care impune sabbatul papal, ne va fi un avertisment. Atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, pregătitor părăsirii celor mai mici, pentru cămine retrase, în locuri izolate, în mijlocul munților. Iar acum, în loc să căutăm aici locuințe costisitoare, ar trebui să ne pregătim să ne mutăm într-o țară mai bună, chiar cerească. În loc să ne cheltuim mijloacele pentru satisfacerea de sine, ar trebui să ne silim să economisim. Fiecare talant împrumutat de Dumnezeu ar trebui folosit spre slava Sa, pentru a da lumii avertizarea. Dumnezeu are o lucrare pentru împreună-lucrătorii Săi de făcut în orașe. Misiunile noastre trebuie susținute; trebuie deschise misiuni noi. Pentru a duce înainte cu succes această lucrare va fi nevoie de o cheltuială nicidecum mică. Sunt necesare case de închinare, unde oamenii să poată fi invitați să audă adevărurile pentru acest timp. Chiar în acest scop, Dumnezeu a încredințat un capital ispravnicilor Săi. Să nu vă fie imobilizată averea în întreprinderi lumești, astfel încât această lucrare să fie împiedicată. Puneți-vă mijloacele acolo unde le puteți gestiona spre folosul cauzei lui Dumnezeu. Trimiteți-vă comorile înainte, în cer. Mărturii, volumul 5, 464.